

Rubi i ja

Nikada nisam pogledala sestru u oči. Nikada se nisam sama okupala. Nikada nisam noću stajala na travi ruku pruženih ka zavodljivom mesecu. Nikada nisam koristila toalet u avionu. Ni nosila šešir. Niti me je iko poljubio onako. Nikada nisam vozila automobil. Ni prespavala čitavu noć. Nikada nasamo popričala s nekim. Prošetala se sama. Nikada se nisam popela na drvo. Izgubila se u masi ljudi. Toliko je stvari koje nikada nisam uradila, ali koliko sam samo bila voljena. I kad bi tako nešto bilo moguće, ponovo bih živela hiljadu svojih života i bila mnogo puta voljena isto toliko.

Iako nam je namera bila da se iz jedne jedine oplodene jajne ćelije razdvojimo, moja sestra Rubi i ja smo, nesrećnim slučajem ili nekim čudom, umesto toga ostale spojene jednom stranom glave u tački veličine tanjirića. U svetskoj medicinskoj zajednici poznate smo kao najstariji živi karniopagusi (imamo dvadeset devet godina), a milioni ljudi širom sveta, koji se malo više zanimaju za osobe kao što smo mi, znaju nas kao karniopaguse Rouz i Rubi Darlen iz okruga Baldun. Nazivali su nas svakakvim imenima: nakaze, grozote, čudovišta, đavoli, veštice, retardi, čuda, ali za većinu ljudi predstavljamo samo nešto neobično i drugačije. U gradiću Lifordu, gde živimo i radimo, zovu nas jednostavno „devojke“.

Podignite desnu ruku. Naslonite koren dlana na desnu ušnu školjku. Prekrijte je i raširite prste – tu smo moja sestra i ja spojene tako da nam lica nisu sasvim jedno uz drugo, dok su nam lobanje spojene kružnom površinom koja ide od slepoočnica i zavija oko čeonog reznja. Da nas

letimično pogledate, pomislili biste da smo dve žene koje čavrljaju zagrljene i nagnute jedna prema drugoj kao sestre.

Rubi i ja smo identične bliznakinje i trebalo je da izgledamo identično, budući da obe imamo visoko čelo na majku i široke pune usne, ali dok je Rubino lice prilično skladnih crta (zapravo, Rubi je veoma lepa), moje lice je izobličeno i, iskreno rečeno, groteskno. Desno oko mi je sasvim iskošeno ka mestu gde bi bilo moje desno uho da umesto njega tu nije izrasla sestrina glava. Nos mi je duži od Rubinog, s jednom nozdrvom širom od druge, i iskošen nadesno u odnosu na koso oko braon boje. Donja vilica mi je pomerena ulevo zbog čega teško govorim i glas mi zvuči pomalo promuklo. Obrazi su mi rumeni od osipa koji ih u pečatima prekriva, dok je Rubina put svetla i besprekorna. Kose su nam sastavljene na sredini naših spojenih glava, ali dok je moja kovrdžava sa kestenjastim prelivima, sestra mi je brineta talasaste kose. Rubi ima duboku rupicu na bradi, za koju ljudi kažu da je slatka.

Visoka sam sto šezdeset pet centimetara. Kad smo se rodile, udovi su mi bili simetrični i proporcionalni u odnosu na telo. Sada mi je desna noga za čitavih sedam santimetara kraća od leve, kičma sabijena, a desni kuk iskrivljen jer nosim sestru kao da je još odojče još otkad smo bile bebe. Rubine tanušne nožice obgrlile su mi bok, moja ruka pridržava njenu zadnjicu, dok je njena ruka večito oko mog vrata. Rubi je moja sestra. A na čudan način, koji je nemoguće poreći, i moje dete.

Postoji i nezgodna strana naše sjedinjenosti. Rubi i ja patimo od blagih, ali ponekad i jakih bolova u vratu, vilici i ramenima, zbog čega tri puta nedeljno idemo na fizioterapiju. Telo mi je neprestano napregnuto, bilo da nosim težinu Rubinog tela, teglim je na boku, pokušavam da je okrenem na drugu stranu u krevetu ili, čini mi se satima, sedim na tronošcu pored klozetske šolje. (Rubi ima brojne probleme s crevnim i urinarnim traktom). Mi svakako imamo telesnih nedostataka, što je ponekad veoma neugodno, ali ni Rubi ni ja ne bismo naš spoj opisale kao bolan.

Teško je objasniti kako se nas dve krećemo kao sijamske bliznakinje ili kako se, nakon rođenja, naša sposobnost kretanja razvijala kroz negodovanje i gestikuliranje i pomoću onoga za šta pretpostavljam

da je telepatija. Ima dana kad smo nespretne i neusklađene kao svaka normalna osoba. Prirodna simbioza nam je lošija kad je jedna od nas (najčešće Rubi) bolesna, ali je naš ples uglavnom skladan. Mrzimo da radimo stvari istovremeno, na primer da uglas odgovaramo sa „da“ ili „ne“. Nikada ne dovršavamo rečenice jedna drugoj. Ne možemo istovremeno da odmahnemo ili klimnemo glavom (a ne bismo to radile i da možemo – vidi gore). Imamo spontani, čak nesvesni sistem proveravanja i odmeravanja, kojim određujemo koja će u datom trenutku da povede. Ima sukoba. Ima i kompromisa.

Rubi i ja delimo krv. Moja krv normalno teče levom polovinom mozga, ali krv iz desne strane (one spojene) teče u sestrinu levu polovinu mozga, dok je kod nje obrnuto. Procenjuje se da delimo oko stotinu krvnih sudova, kao i kosti lobanje. Moždano tkivo nam je potpuno isprepletano, a vaskularni sistem zamršen kao grm vresa, dok nam je mozak razdvojen i svaki deo funkcioniše samostalno. Misli su nam sasvim sigurno naše sopstvene. Naše ličnosti su se snažno borile da budu jedinstvene i mi smo zapravo znatno drugačije od većine sijamskih blizanaca. Ja volim sport, ali sam takođe i knjiški tip, dok je Rubi prava curica i više voli televiziju. Kad je Rubi umorna, meni se skoro nikad ne ide na spavanje. Retko kad smo gladne u isto vreme, a ukusi su nam potpuno različiti: ja volim začinjeno, dok moja sestra ima zabrinjavajuću sklonost ka jajima.

Rubi veruje u Boga i duhove i reinkarnaciju. (Međutim, Rubi ne želi da nagađa kakva će joj biti naredna inkarnacija, kao da bi zamišljajući da je drugačija nego što jeste izdala i sebe i mene.) Ja verujem da je najviše čemu se mrtvi mogu nadati da će ih se s vremena na vreme neko setiti kroz nezaboravnu melodiju ili odlomak iz knjige.

Nikada nisam videla sestru osim u ogledalu i na fotografijama, ali Rubine pokrete poznajem kao sopstvene, zahvaljujući pokretima njenih mišića i kostiju. Volim svoju sestru kao što volim sebe. I isto tako je i mrzim.

Ovo je priča o *mom* životu. Nazvaću je *Autobiografija sijamske bliznakinje*. Ali pošto moja sestra tvrdi da se to tehnički („tehnički“

je trenutno Rubina omiljena reč) ne može smatrati *autobiografijom* i protivi se tome što hoću da ispričam ono što je za nju *naša* priča, pristala sam da i ona napiše nekoliko poglavlja sa svoje tačke gledišta. Trudiću se da iskreno ispričam svoju priču, ali i da uzmem u obzir da će moja istina biti za nijansu drugačija od sestrine, i priznajem da je ponekad neophodno da pisac sagleda stvari iz više uglova.

Ono što znam o pisanju uglavnom sam naučila čitajući knjige i od teta Lovi, koja je zajedno s teča-Stašom (rođenim kao Stanislaus Darlenski u Grozovu u Slovačkoj 1924. godine) odgajala mene i Rubi od kad smo se rodile. Na obližnjem univerzitetu primili su me na studije engleskog, ali Rubi nije htela da ide. Znala sam da će odbiti, ali sam se ipak prijavila da bih mogla da budem razočarana i imala izgovor da ne idem. Dok se Rubi durila pored mene, pružila sam teta Lovi pismo u kom me obaveštavaju da sam primljena. „Kako da postanem pisac ako ne studiram književnost? Kako da budem pisac ako ne završim fakultet?“, uzviknula sam.

Teta Lovi mrzi samosažaljenje. „Nemoj sestru da kriviš ako ne postaneš pisac. Ja ne znam kako rade klipovi, ali i te kako znam da vozim auto.“ Pogledala me je i udaljila se krupnim koracima.

Narednog dana teta Lovi mi je dala knjigu E. M. Forstera pod nazivom *Aspekti romana*. Uvila ju je u ukrasni papir preostao od Božića i odozgo zalepila belu radu iz dvorišta iako je to bila knjiga iz biblioteke, koju je trebalo vratiti kroz dve nedelje. Potom me je odvezla u robnu kuću „Kejmart“ da kupim pakovanje od deset olovaka i poveću količinu blokova za pisanje sa žutim listovima. Kad smo se zaustavile na parking, Rubi je povratila kroz prozor, što nam je donekle upropastilo izlet. Dok je teta Lovi čistila tu stranu ševrolet impale, nasumice sam otvorila *Aspekte romana* i naglas pročitala dugačak zamoran pasus o smrti i obrađivanju teme smrti u romanu. Teta Lovi je sijala od sreće kao da sam taj pasus napisala lično ja. Rubi je zaječala, ali nisam sigurna da li zbog mučnine ili od zavisti.

Rubi je od samog početka mrzela što ja pišem. Nije videla svrhu mojih opisa likova i optuživala me je da varam kad mi se pesme ne

rimuju. Kad je jednom prilikom pročitala neku moju kratku priču, upitala me je: „Rouz, za koga ti ovo uopšte pišeš?“ To me je zbolelo, jer ni sama nisam znala. A mislila sam da bi trebalo da znam. Ljubav prema čitanju udaljila me je od sestre. Rubi nikad nije uživala u knjigama, ako ne računamo dečje knjige i holivudske časopise koje guta u čekaonici kod doktora.

Ljubav prema knjigama nasledila sam od teta Lovi, mada volim da mislim da je i moja majka bila knjiški tip. Teta Lovi je retko kad bila bez knjige, bilo u ruci, bilo raširene na rukohvatu njene braon „lejziboj“ fotelje u radnoj sobi. Trem pored ostave iza stare kuće na selu gde smo odrasle pretvorila je u skladište prepuno knjiga. Tu prostoriju zvali smo „biblioteka“, iako se nije videla nijedna polica već samo hrpe i hrpe knjiga u mekom povezu, ukupno sedamsto osamdeset i četiri komada, koje su zadržavale hladnoću koja je prolazila kroz zidove od letvica i maltera. Kad je teta Lovi umrla, poklonile smo njene knjige biblioteci u Lifordu, a to je istovremeno i mesto gde trenutno radimo. Ja raspoređujem knjige i ređam ih na police, a Rubi naglas čita grupama đaka, što naravno ne radimo istovremeno. (Ako se slučajno pitate, obe dobijamo zasebnu platu za sate koje svaka od nas odradi.) Teta Lovi mi je govorila da ako želim da postanem pisac moram imati glas pisca. „Čitaj“, rekla bi, „i ako imaš glas pisca, on će jednog dana povikati 'I ja to mogu da uradim!'“

Moj glas jeste povikao, ali nisam sigurna da je rekao: „I ja to mogu da uradim“. Ne sećam se da sam ikada imala toliko samopouzdanja. Mislim da je moj glas rekao: „I ja to *moram* da uradim“. Kad sam bila osmi razred, moja pesma „Lorens“ izabrana je za poetski kutak školskog godišnjaka. Predala sam pesmu anonimno, i bilo mi je drago što znam da oni koji uređuju godišnjak nisu izabrali tu pesmu iz sažaljenja prema jednoj od Devojaka. Pošto je pesma „Lorens“ objavljena (iako sam bila samo dete, a to samo školski godišnjak), izjavila sam (u četrnaestoj godini) da će moje sledeće delo biti autobiografija. Teta Lovi je pucnula prstima i rekla: „Nazovi je *Dve za jednu*. Zar to ne bi bilo slatko? Ili *Dvostruka dužnost*.“

Poslala sam šezdeset sedam kratkih priča na recenziju (jedna je objavljena u *Prerijskoj vatri*) i nekoliko stotina pesama (jedanaest ih je objavljeno u *Liford miroru*, jedna u *Vaskana rivjuu*, a petina jedne – ništa me ne pitajte – u *Fidllbedu*). Već petnaest godina sastavljam ovu autobiografiju u glavi, ali ovo su prve reči koje sam zapisala. Ako me neko upita koliko mi je trebalo da je napišem, neću znati šta da odgovorim.

MOJA SESTRA I JA smo veoma rano shvatile da smo izuzetne i neobične, mada se ne sećam trenutka kad nam je to postalo jasno, kao na primer, „Aaa“, pomislila je, „nisu svi ljudi prilepljeni za braću i sestre.“ Ali sećam se borbe. Mora da smo imale oko tri godine – iznova sam vraćala taj film u glavi.

Ide ovako... U dnevnoj sobi stare kuće na selu nalazi se čupavi tepih od tamnonarandžastih vlakana. Moja mala ruka potpuno nestaje u gustoj mekoj dlaci. Prostorija miriše na dezinfekciono sredstvo i teta-Lovin puder s mirisom lavande. Teta Lovi je mene i Rubi stavila nasred sobe. Sedim na guzi. Rubi se čvrsto drži za mene, naizmenično balansira na svojim čudnim nožicama i obavlja mi ih oko struka, dok se ja nameštam kako bih najzgodnije rasporedila težinu njenog tela. Rubi je večito uz mene. Svhatam da sam ja *ja*, ali da sam takođe i *mi*.

Teta Lovi lagano korača preko tepiha u iznošenim ružičastim kućnim papučama i na drugu stranu sobe ispred radijatora srebrne boje stavlja lutku po imenu Beba Nežnog Srca. Lutka je moja. Teta Lovi mi ju je jutros poklonila kad je i Rubi dobila lutku Kiti Malu Pričalicu. Dozvolila nam je da se malo igramo, a zatim ih je uzela. Bila je gluva za naše jecaje. Ali evo lutke opet. Samo, tako je daleko. Podižem ruke. Istežem se. Znam da ovako ne mogu da dohvatim lutku, ali to je moj način da kažem šta želim. To znači „hoću lutku“. Ritam se nogama i plačem. Vidim teta Lovi i teča-Stašu kako nas posmatraju s vrata. Teta Lovi kaže: „Hajde, Rozi. Idi uzmi svoju bebu. Idi uzmi svoju lutku.“ Gledam teča-Stašu u oči. *Molim te. Molim te, teča Staša. Molim te.* On je slab

kada smo Rubi i ja u pitanju. Kreće da mi dohvati lutku, ali ga teta Lovi zaustavlja. Ja ponovo vrištim. I lupam nogama o pod. Rubi tiho plače, frustrirana i iznervirana i pita se šta se desilo s njenom lutkom. Opet šutiram pod, poskakujem gore-dole u znak protesta, a onda iznenada, sasvim slučajno, krenem napred. Zastanem. Opet poskakujem gore-dole. Ništa se ne dešava. Šutiram nogama i poskakujem istovremeno. Krećem se napred. Prestajem da plačem i opet se ritam i poskakujem. Uzimam sestru oko struka, ritam se i poskakujem, i poskakujem i ritam se vukući je sa sobom. Napredujemo. Polako poboljšavam usklađenost i ritam udaraca nogom i poskakivanja i, pomažući se slobodnom rukom pri odguravanju, napredujem sve brže i brže po čupavom narandžastom tepihu. Rubi negodujući cvili, nogama me je obgrlila oko struka i rukom me vuče za vrat, trzajući me unazad zato što ona nije spremna za to. Ali ja jesam. Stižem do lutke.

Narednog dana teta Lovi nas je opet stavila nasred sobe. Ovog puta ispred srebrnog radijatora nije stavila moju lutku već Rubinu Kiti Malu Pričalicu. Sad je na Rubi bio red da nauči kako da dobije ono što želi. Ali njoj je bilo teže da savlada izazov nego meni. Prema teta-Lovinin rečima, Rubi je trebalo šest meseci da me nagovori da odem do drugog kraja sobe. Nešto kasnije, teta Lovi je moju i Rubinu lutku stavila na suprotne krajeve sobe. Običan posmatrač pomislio bi da je okrutna, ali teta Lovi je za nas želela mnogo više od pukog preživljavanja.

Kad smo Rubi i ja imale devet godina, teta Lovi nas je odvezla do gradske biblioteke u Lifordu da potraži knjige o našem stanju. (Kakve li je knjige očekivala tamo da pronade? *Dobrodošli u čudesni svet kraniopagusa?*) Rubi je болоvala, a i dan-danas boluje, od ozbiljne mučnine izazvane kretanjem. Ne podnosi baš uvek lekove protiv mučnine i povraća skoro svaki put kada negde idemo, čak i nakratko. Ponekad baš mnogo. Rubina mučnina izazvana kretanjem dodatno nam je ograničila već duboko sputane živote. Kad putujemo negde, makar i na jedan dan, u mojoj torbi ima dovoljno odeće da se obe nekoliko puta presvučemo. Većinu mojih uspomena s putovanja prati kiselkasti miris Rubinog daha.

Na putu do lifordske biblioteke Rubi je triput povratila, a kad smo stigle, na sebi je imala poslednje što je ostalo od moje čiste odeće. Mada je bilo normalno da joj pripadne muka u autu, znala sam da vožnja nije bila jedini razlog. (Narednog dana Rubi se osula od malih boginja, koje ja nekim slučajem nisam dobila.)

Teta Lovi se razočarala kad je saznala da u dečjem odeljku na spratu nema nikakvih knjiga o kraniopagusima ili bilo kojim drugim sijamskim blizancima. Dok smo išle ka liftu zastala je da postarijoj ženi za pultom kaže da biblioteka u Lifordu mora da se pozabavi kolekcijom dečjih knjiga i dopuni je kojom knjigom o *urođenim nedostacima i koječemu sličnom*. „Naročito zato što imate par sijamskih bliznakinja u sopstvenom gradu“, dodala je.

Starija žena, na čijoj je pločici s imenom pisalo ROZ i koja je na sebi imala mladalački ružičasti džemper od angore, buljila je u mene i moju sestru. Kao i većina stanovnika okruga Baldun, i ona je samo čula za nesvakidašnje sijamske bliznakinje. Delovala je manje zapanjeno od većine ljudi pri prvom susretu s Rubi i sa mnom. Možda zato što je znala nekoga ko je, možda ne baš isto tako, ali u podjednako meri izuzetan. Složila se da treba prosvetliti lifordsku decu, a zatim nas otpratila do lifta. Osetila sam da se Rubino telo opustilo za vreme brze vožnje liftom i znala sam da je zaspala. Osećala sam kako gori od temperature i razmišljala da li da kažem teta Lovi da idemo kući, ali nas je žena u džemperu od angore uputila na knjigu fotografija (iz muzeja „Miter“ u Filadelfiji) koja se nalazila na visokoj polici u odeljenju za odrasle. Nisam mogla da odem a da ne zavirim u nju.

Na korici ogromne knjige nalazio se dagerotip Čanga i Enga Bankera, blizanaca iz starog Sijama, prvih sijamskih blizanaca koji su bili poznati po tome što su izvodili cirkuske akrobacije, iako su bili spojeni grudima. Pošto su neko vreme zabavljali evopske dvorove, braća su se sredinom prve decenije devetnaestog veka doselila u Severnu Karolinu, oženila se sestrama koje nisu bile bliznakinje i dobila ukupno dvadeset i jedno dete! (Ovo je apsolutno istinito.) Na fotografiji blizanci deluju otmeno u identičnim tamnim odelima, skrojenim tako da pokrivaju

traku kože na grudima koja ih povezuje. Umrli su u šezdeset trećoj godini. Čang je umro tokom noći usled pucanja slezine. Kažu da su poslednje reči njegovog brata bile: „I ja sad odlazim.“

Teta Lovi je tu veliku knjigu, zajedno s još nekoliko manjih, odnela do tihog dugačkog stola u dnu čitaonice. Rubino uspavano telo bilo je teško. Vrelo. Pažljivo sam se spustila na usku klupu i zadržala dah, dok je teta Lovi pegavom rukom (da je vidite nikada ne biste rekli da moja teta Lovi ima indijanske krvi) otvarala knjigu. Prva crno-bela fotografija predstavljala je upečatljiv prikaz ozbiljno deformisanog ljudskog skeleta. Teta Lovi je naglas pročitala sitna slova ispod slike, „Skelet zametka od sedam meseci sa spina bifidom i anencefalijom“, a zatim se nakašljala i okrenula stranu. Na narednoj stranici nalazila se fotografija nage žene, iznenađujuća ne zbog njene bele golotinje već zbog iskrivljene kičme koja je primoravala telo da se oštro povije na sredini, nalik hodajućem slovu „r“. Zamolila sam teta Lovi da mi pročita sitan tekst na toj strani, ali ju je ona umesto toga okrenula. Naredna fotografija prikazivala je sredovečnog čoveka u uštrkanoj košulji sa kravatom. Ogroman tumor boje šljive kao da mu je uplašio desno oko koje je pobeglo ka unutrašnjosti čela i oterao nos sa sredine lica. Htela sam da se još malo zadržim na toj slici, ali je teta Lovi okrenula stranu. Tamo, na sledećoj stranici ispred baršunaste pozadine, u tegli sa tečnošću, nalazili su se ostaci novoređnih kraniopagusa spojenih ne *stranom* glave kao Rubi i ja već *potiljkom*, tako da je jedan blizanac gledao napred, a drugi nazad. Bebe su plutale u ogromnoj tegli širom otvorenih usta i očiju, sa začetkom zuba koji se video u donjoj vilici krupnije bebe. Leđa uz leđa. Guza uz guzu. Ljudski ostaci u tečnosti. Tu i tamo videli su se majušni komadi metala. Bebe su bile nameštene u određeni položaj pre nego što su ih potopili u teglu. Držale su se za ruke. Iz Rubinog grla izleteo je jecaj, na šta sam se trгла jer nisam osetila da se probudila. Teta Lovi je zalupila knjigu. Obrazi su joj bili jarkocrveni. Ustala je da vrati knjigu na policu.

Rubi je istresla nos u kariranu maramicu koju je kao stare gospođe nosila zavučenu u rukav. Otvorila sam malu crvenu knjigu bez slika i

pročitala priču koja me i dalje progoni, poput muzike. Priču o Mini i Mari. U Velsu 1959. godine rodile su se Mini i Mari koje su imale spojene grudi (to se zove torakopagusni spoj). Zajedno su na rođenju težile samo tri i po kilograma. Do osamnaestog meseca života provele su više vremena u bolnici nego izvan nje. Mini i Mari su fizički bile veoma lepe bebe s tenom kao od porcelana i gustim crnim kovrdžama, a smejale su se više nego što su plakale. Devojčice su se često grlile i ljubile, ali i surovo tukle, pa su ih medicinske sestre morale obuzdavati. Sporog su učile da govore, ali su lako komunicirale među sobom. Iz nekog razloga jedna drugu zvale su „Mari“, što su izgovarale kao „Mi“. Njihove voljene medicinske sestre i lekari takođe su obe bebe zvali „Mi“. Mini i Mari su u svakom pogledu bile normalne, osim što su delile jedno srce koje je počelo da otkazuje kako im se približavao drugi rođendan.

Dovedeni su specijalisti, grudni i kardiovaskularni hirurzi, i svi su predlagali da se bolesnija beba, Mari, žrtvuje, a zajedničko srce dâ jačoj bliznakinji, Mini. Njihova majka, uspaničena jer je vreme prolazilo, a doktori je uveravali da će obe devojčice umreti ako se nešto ne učini, pristala je na operaciju. Poslednji put je poljubila malu Mari i molila se da zajedničko srce dobro radi u Mininom telu. Ispostavilo se da srce radi dobro, bolje nego što su se doktori nadali. Kad je mala Mini otvorila oči nekoliko dana posle operacije, doktori i sestre, kojih je bila puna soba, oduševljeno su zatapšali. Beba je takođe tapšala rukama, a zatim ih ispružila da zagrlji sestru, ali se uplašila i zbunila što nje nema. Mini je pogledom prešla preko sobe tražeći Mari. „Mi?“, prošaputala je. Lekari i sestre su začutili. „Mi?“, molila je. „Mi?“ Zatim je pogledala dole na svoje telo i odjednom se činilo kao da shvata da joj je sestra amputirana s grudnog koša. „Boli“, zaječala je, dodirujući bele zavoje. Potražila je majčine oči koje su bile preplavljene suzama. „Mi“, rekla je Mini još jednom, a zatim zatvorila oči i umrla.

TETA LOVI MI JE REKLA da napišem svoju priču bez straha, malo onako kako jeste, malo onako kako bih želela da bude, i to ne samo iz ugla

sijamske bliznakinje već i ljudskog bića i žene, i posle svih ovih godina upravo to i nameravam da učinim. „Piši“, rekla je, „kao da to niko nikad neće pročitati. Tako ćeš biti sigurna da govoriš istinu.“ Ali ja *želim* da to neko pročita. Želim da podelim priču svog života – s vama.